

Mensen van de moestuin

Anneke Beemer heeft al meer dan vijftien jaar een moestuin op ons complex. Hoewel, 'moestuin', tussen de doelmatig ingerichte tuinen met gewassen strak in het gelid is de hare een wilde oase vol bloeiende planten en siergrassen. Alleen een brede strook in het midden is ingeruimd voor groente. Tussen de welig tierende crocosmia's, acanthussen,

sanguisorba's en persicaria's gonst het van de bijen, hommels en andere insecten. Tussen het loof achter op de tuin scharrelt een egel, die zich vlug uit de voeten maakt zodra hij ons in de peiling heeft.

Anneke is gepassioneerd van planten en natuur en heeft die passie een aantal jaar geleden omgezet in een professionele carrière; ze runt sinds een aantal jaar een goed lopende tuinontwerppraktijk. Daarnaast fotografeert ze tuinen. Alle reden dus om haar in de aanloop naar de fotowedstrijd te vragen naar haar tips en tricks voor het ultieme kiekje. Anneke maakt deel uit van de jury; goed dus om te weten waar zij in het bijzonder op zal letten.

'Ik kom oorspronkelijk uit de zorg en heb jarenlang met verstandelijk gehandicapten gewerkt. Op een gegeven moment merkte ik dat het tijd was voor iets anders. Ik ben toen bij de bekende tuinontwerpster, tuinboekschrijfster en tuinfotografe Modeste Herwig terecht gekomen. Ik begon bij haar voor één dag in de week. Dat beviel ons allebei zo goed dat ik de zorg vaarwel heb gezegd en vier dagen in de week bij Modeste ben gaan werken. Ik heb er onder andere veel workshops gegeven en heel veel heb geleerd over tuinfotografie. Een formele opleiding in het groen had ik niet, afgezien van een bloembindersdiploma. Maar in die workshops kwamen mensen bij me met de meest uiteenlopende vragen. En omdat ik bij Modeste alle kennis in me opzoog merkte ik dat ik die bijna altijd kon beantwoorden. Gewapend met al die praktijkkennis ben ik acht jaar geleden aan een tuinontwerpopleiding in deeltijd begonnen. Dat was best pittig; zaterdag de hele dag naar school en thuis eindeloos tekenen. Ik heb me een winter lang opgesloten op zolder, keihard gewerkt en ben uiteindelijk geslaagd. Alleen het deel plantenkennis zat toen nog niet in die opleiding. Maar ik had zoveel plantenkennis dat ik ook voor dat examen slaagde. Ik sloot de opleiding eind februari af en ben toen in april mijn eigen bedrijf begonnen. Mijn eerste klant was een docente op de school van mijn dochter en zo is het gaan rollen. Het werd al gauw zo druk dat ik mijn baan bij Modeste Herwig heb afgebouwd en op een bepaald moment alleen nog workshops met haar verzorgde. Op dit moment is de vraag niet bij te benen; sinds de Coronacrisis hebben mensen meer oog gekregen voor hun directe omgeving en is ook de tuin een veel grotere plaats in hun leven gaan innemen. Ik merk ook dat steeds meer mensen, na de hausse aan minimalistische, stenige tuinen, meer behoefte krijgen aan meer groen en ruimte voor de natuur in hun tuin.'

'Zo'n zeventig procent van mijn tijd gaat zitten in het ontwerpen van tuinen, de rest in fotograferen. Ik begon ooit met de oude camera van Modeste Herwig.

Tegenwoordig werk ik met een systeemcamera. Ik heb er ontzettend veel plezier in. Het is ontspannend en je gaat anders kijken naar dingen; je ziet bloemen van heel dichtbij en ontdekt veel beter hoe ze in elkaar zitten. Ook naar licht en kleur ga je anders kijken. Wat dat betreft heb ik ook heel veel van Modeste geleerd, die natuurlijk heel erg van het werken met kleur is. Zelf heb ik intussen meer oog voor het werken met vorm, hoe je verschillende bladstructuren, hoogtes en bloeiwijzen met elkaar combineert tot een interessant geheel. Het maken van combinaties die werken is voor mij als ontwerper heel belangrijk. Mijn moestuin is in zekere zin wel een proeftuin, maar ik hou de regie hier heel beperkt om ruimte te geven aan wat spontaan ontstaat. Wel geeft de moestuin me gelegenheid om te zien hoe een plant zich gedraagt. Ik geef hier bijvoorbeeld bijna geen water en dan ontdek je of een plant daar tegen kan, wat trouwens een aantal planten beter kunnen dan staat omschreven in de boeken. Dat is heel bruikbare kennis voor mijn werk.'

'Ik vind het heel leuk dat de vereniging op dit moment zoveel dingen organiseert. Dus toen het bestuur me vroeg om zitting te nemen in de jury heb ik met veel plezier ja gezegd. Het zou leuk zijn als zoveel mogelijk leden meedoen en foto's insturen. Zelf beleef ik veel plezier aan verrassende plaatjes. Laatst kwamen er twee mannen over het complex die, omdat het zo heet was, allebei met een rabarberblad om het hoofd gewikkeld rondliepen, bij wijze van zonnekap – zo grappig! Ik zou ook wel benieuwd zijn om juist foto's te zien van dingen die glorieus mislukken. Want hoe we ook ons best doen om dingen te laten slagen, op zo'n volkstuin liggen de vergissingen en mislukkingen voor het oprapen, en ook dat hoort erbij. Achter alles zit een verhaal en als je dat in één beeld kunt vangen werkt dat vaak heel goed. En contrasten in kleur, vorm of motief zijn ook altijd leuk, net als gekke vormen. Ik zie de laatste tijd bijvoorbeeld heel veel gezinnetjes. Het enthousiasme van kinderen bij de oogst vind ik heel aanstekelijk en dus een heel geschikt motief. Maar het belangrijkste dat ik mensen aanraad is om gewoon goed te gaan kijken en je te laten verrassen door wat je tegen komt. Zo'n egel is natuurlijk geweldig fotogeniek, maar kleinere beestjes net zo goed. En je hebt helemaal geen dure camera nodig; met een mobiele telefoon kom je ook een heel eind, als je een beetje let op dingen als licht. Mooi is half bewolkt weer, maar ook een dreigende lucht kan prachtig werken, of het moment net na een bui. Dat geeft vaak een bijzondere sfeer, en sfeer is belangrijk. Het gouden licht in de avond is natuurlijk mooi, maar 's morgens kan het licht ook prachtig zijn. Kortom, kant en klare recepten zijn er niet, kansen op ontdekkingen des te meer.'